

[Hagen Hagensen]

fuldt ud. Det er derfor, det er en så urimelig ting, at man nu vil til at kursfastsætte gælden.

Ministeren taler også om, at der sker ingen udvidelser af beskatningsgrundlaget, og han skynder sig at nævne et forslag, som vi endnu ikke har haft til drøftelse i dette ting, og hvori man vil foreslå, at der skal ske 20 pct. nedslag for visse erhvervsaktiver. Nu vel, det kommer vi til at drøfte i morgen, og det skal vi da gerne drøfte, når det kommer frem, men ministeren går lidt flot hen over den forskydning, som han ganske vist selv nævner. Det hjælper jo ikke dem, der ikke har erhvervsaktiver, som ikke får de 20 pct. nedslag, at man nu vil til at kursfastsætte deres gæld og derved få et større beskatningsgrundlag frem hos dem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 samt § 1, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges uden afstemning.

§ 2 med den foretagne ændring vedtoges med 86 stemmer mod 46.

Ændringsforslag nr. 3 om, at § 2 udgår, var dermed forkastet.

Ændringsforslag nr. 5 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 3.

§ 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om musik.
(Lovforslag nr. L 108. Fremsat 16/12 80. Første behandling 14/1 81. Betænkning 8/5 81).

Der var stillet 10 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Mette Madsen (V):

Som jeg forudsagde ved første behandling, har vi under udvalgsarbejdet haft besøg af virkelig mange deputationer, og det har givet os et godt billede af den grøde, der er i musiklivet over hele landet og på alle områder.

Personlig har jeg fundet det kolossalt spændende på denne måde at møde og diskutere med så mange, for hvem musikken er en vigtig del af tilværelsen, men det har naturligvis også gjort os opmærksomme på de problemer, man rundt omkring har at slås med. Vi har drøftet disse problemer med de fremmødte deputationer og med ministeren, og jeg vil gerne takke ministeren, fordi hun med sine ændringsforslag og sine udtalelser i betænkningen har imødekommet udvalgets ønsker om ændringer på de 3 områder, der især har ligget udvalget på sinde.

Det gælder f.eks. Vestjysk Symfoniorkester og Vestjysk Kammerensemble. Det er venstres opfattelse, at der med denne institution er skabt en kulturel faktor af overordentlig stor betydning for det vest- og sønderjyske område, som det ville have været katastrofalt at slå i stykker.

Vi har også under udvalgsarbejdet fået et klart billede af danske komponisters vanskelige forhold. Venstre har gang på gang rejst spørgsmålet om den urimelige særbeskatning til musikformål, der ene af alle grupper i samfundet har påhvilet Kodas rettighedshavere. Vi havde derfor gerne set, at man allerede ved dette lovforslag kunne have fået denne særbeskatning afskaffet. Da dette imidlertid ikke kunne lade sig gøre på grund

[Mette Madsen]

af identitetsproblemet, har vi med tilfredshed taget imod ministerens løfte om, at en sådan ændring vil blive forelagt folketinget, når teaterloven, herunder loven om Det kgl. Teater og den kulturelle fond, skal revideres i folketingsåret 1982-83.

Endvidere er vi glade for, at ministeren selv foreslår, at musikloven skal revideres igen om 4 år. Venstre finder dette meget vigtigt, for loven er jo så ny og der foregår så meget på alle de områder, denne lov er en paraply over, at det vil være rimeligt efter endnu en 4 års periode at se på, om det hele fungerer efter hensigten, og om vi har fordelt pengene rigtigt.

Venstre har stillet 2 ændringsforslag, som vi anbefaler at stemme for. Det drejer sig om musikrådet, hvor vi stort set ønsker den nu gældende formulering i loven opretholdt med hensyn til repræsentation for den nutidige kompositionsmusik og for publikum. Med hensyn til repræsentantskabet håber vi, at ministeren vil imødekomme ønsket om en repræsentant for Dansk Kunstnerråd.

Vi stemmer for ministerens ændringsforslag, men kan ikke stemme for de øvrige ændringsforslag.

Der har ikke i de 4 år, loven har eksisteret, været midler til drift af musikskoler. Kommunerne har selv påtaget sig denne opgave og har i allerhøjeste grad levet op til de lokale ønsker rundt omkring. Da oprettelse og drift af musikskoler således er blevet en primærkommunal opgave, ønsker vi ikke at presse et stramt regelsæt ned over dem. De må gerne være forskellige fra kommune til kommune, således at den lokale befolknings ønsker i størst mulig grad bliver imødekommet.

Som hjælp til og støtte for musikskolerne har vi amtsmusikrådene, der koordinerer samarbejdet mellem skolerne indbyrdes og formidler den støtte, der kan fås fra staten. Derfor imødekommer vi ønsket fra amtsmusikrådene om at blive lovfæstet. Man har frivilligt oprettet amtsmusikråd i alle amter, men man ønsker nu at få garanti for at kunne fortsætte, og det støtter Amtsrådsforeningen. Venstre har samme indstilling; vi ser det som en praktisk forudsætning for det decentraliseringsmønster, som venstre altid er gået stærkt ind for.

Poulsgaard (FP):

Fru Mette Madsen sagde lige, at der var grøde i musiklivet. Ja, det skal jeg love for! Når jeg kommer ind i mit hjem, så spiller de sådan, at ørerne er ved at falde af hovedet på én. Man kan nok sige, at der er grøde dér. Men ellers forstår jeg ikke rigtig den grøde, fru Mette Madsen omtaler. Grøde er at få noget at dyrke, at få noget til at gro. Det eneste de, der har rendt op i kulturudvalget efter, vil have til at gro, er, at statskassen skal åbnes og udvides, at der skal være større rummelighed i statskassen. Det er fantastisk med de folk, der har været dér med ønske om, at de skulle støttes, den og den skulle støttes.

4 mill. kr. er selvfølgelig ikke mange penge, når man sidder herinde og slynger om sig med milliarder. Det er jo lidt fantastisk. Jeg har nu siddet i det i så mange år, men jeg kan stadig væk lade mig overrumple af disse sparehelte fra venstre og konservative, der siger: nu skal der spares, nu skal vi til at tage fat. Men hver evige gang, der kommer et ønske, så er de så venlige og så imødekommende og nikker og bukker og skraber. Det må til at høre op, det dér.

Det, jeg mente med, at det er al den musik, der spilles, det er jo fantastisk. Vi har fået opbygget et musikliv i dette land, der virkelig har været til gavn og glæde for mange. Det blev opbygget under meget primitive forhold. Vi kan beriges i dag af den musik. I dag har ethvert barn på 7 år en videooptager. Vi tapper fjernsyn, vi tapper radio, vi køber kassettebånd, vi har 3-4 radioer i vores hus. Vi spiller musik som aldrig nogen sinde før, sådan en musikudfoldelse er der, men alligevel skal vi oprette skoler for musik. Enhver kommune med respekt for sig selv skal efterhånden have musikskoler.

Tror I – og når jeg siger I, så er det specielt henvendt til venstre og konservative – at vi kan eksportere os ud af vanskelighederne ved at eksportere musik? Jeg ved, at der arbejder nogle enkelte grupper, der har tjent nogle millioner, for ikke at sige milliarder, men de allerfleste har været en underskudsforretning i en størrelsesorden, som man ikke drømmer om. Det er simpelt hen rystende, når man sidder i det udvalg og ser alle disse deputationer, der kommer rendende. Som jeg sagde før, vil de have penge alle sammen,

[Poulsgaard]

men det er rystende at se, hvor lille en procentdel de selv har formået at indtjene. Hvis der virkelig var et sådant behov for disse forskellige orkestre, landsdelsorkestre og hvad vi har, så ville folk jo betale for det. De ville i hvert fald gerne betale for at se Ole Olsen køre speedway i Vojens, dengang han var på toppen. (*Munterhed*). Ja, man må godt grine, når jeg siger sådan noget. Er musik finere end speedway? Det er kultur begge dele, ikke? Men der er nogle herinde, der ... uha, uha, uha.

Det er da i orden at have den indstilling, men så skal man holde op med at sige, at vi må spare, og at nu skal der tages fat, for i realiteten vil man ikke spare. Man giver efter hver evige gang.

Efter det, jeg har sagt her, kan det ikke undre, at jeg siger, at fremskridtspartiet stemmer imod dette forslag.

Ingerlise Koefoed (SF):

Som fru Mette Madsen sagde, har denne behandling af forslaget til ændring af musikloven været meget spændende, bl. a. fordi vi jo har haft besøg af fantastisk mange deputationer, som har haft meget at fortælle, og som har kunnet lære os noget, selv om hr. Poulsgaard altså ikke har kunnet lære andet, end at de kom for, som man vist siger i fremskridtspartiet, at stikke snabelen i statskassen og i skatteborgernes lommer.

Jeg mener, at der er kommet mange vigtige ønsker fra de mennesker, der har besøgt os. Jeg mener også, og det har jeg ment hele tiden, at det er meget vanskeligt inden for en ekstrabevilling på 8 mill. kr. og inden for en lov, som for det meste må betegnes som en rammelovgivning, hvor de vigtigste ting står i bemærkningerne, at tilgodese alle de ønsker, folk kommer med, hvor berettigede disse end måtte være.

Jeg har selv været med til at stille en hel del spørgsmål under udvalgsbehandlingen, og jeg har sådan set fået bekræftet, hvad jeg vel nok vidste i forvejen, at musikrådet i bred almindelighed giver for lidt til den musik, som bruges mest, nemlig den rytmiske musik og den nyere og den traditionelle folkemusik. Jeg havde troet, at når vi spurgte amtsmusikudvalgene, hvordan de fordelte bevillingerne, så ville billedet være det samme, som det er for musikrådets vedkommen-

de. Det har faktisk været glædeligt at opdagge, at amtsmusikudvalgene er meget mere venlige og elskværdige over for den nyere og den rytmiske musik, end musikrådet er.

Der har, mens vi har diskuteret musikloven, rejst sig en diskussion om folkemusikken blandt folk, der arbejder med folkemusik, både dem, der arbejder med den traditionelle folkemusik, koncentreret om folkemusikhuset i Hogager, og dem, som arbejder med en nyere form for folkemusik. Man er kommet lidt op at skændes om, hvem der egentlig skulle have de midler, der måtte blive bevilget fra musikrådets eller amtsmusikudvalgenes side til folkemusikken. Det er min indstilling, at både den ene og den anden del af folkemusikken er meget vigtig, og at de penge, der kommer til folkemusikken, må fordeles nogenlunde ligeligt imellem de forskellige grene. Men det er klart, at så længe den nyere folkemusik ikke har organiseret sig på landsplan, så vil det være vanskeligt for den at gøre krav på repræsentantskabets og musikrådets bevågenhed. Derfor vil jeg stærkt understrege, at når der bliver lavet en landsdækkende organisation for nyere folkemusikfolk, og det gør der i pinsen, så må man være vågen og positivt indstillet over for dens ønske om at få en plads i repræsentantskabet.

Om vores ændringsforslag vil jeg sige, at vi foreslår, at der skal kunne bevilges nogle tilskud også fra statens side til de kommunale musikskoler. Vi har ikke med dette ændringsforslag villet sige, at alle kommunale musikskoler automatisk skal have støtte fra musikrådet, men vi har villet sige, at musikskoler, som kommer i bekneb for penge, skal have mulighed for at søge støtte og skal have mulighed for at få bevilget støtte. Det er da rigtigt, hvad fru Mette Madsen sagde, at driften af musikskoler ligger på kommunalt plan, men det er også rigtigt, at en del af disse musikskoler er i fare for øjeblikket, at det nogle steder kun er de mest velbærgede forældres velbærgede børn, der har mulighed for at gå i musikskolerne, fordi forældrebetalingen stiger og kommunerne giver mindre tilskud til musikskolerne.

Vi ønsker i det hele taget hele spørgsmålet om musikundervisningen belyst nøjere, og derfor foreslår vi en bemyndigelse til ministeren på området. Vi er ikke tilfredse med den ordening, som fremgår af bemærkning-

[Ingerlise Koefoed]

ne, hvor der skal sidde en konsulent i kulturministeriet og tage stilling til musikskolevirksomheden, som jo hører til under undervisningsministeriet.

Vi foreslår, at der foruden de obligatoriske amtsmusikudvalg også skal være obligatorium for musikudvalg i København og på Frederiksberg. Det gør vi så meget desto ivrigere, fordi ministeren selv i et brev til udvalget har skrevet, at ministeriet også ønsker, at der kunne blive sådanne musikudvalg, men man ønsker ikke at gå imod kommunernes og de kommunale organisationers ønske; derfor vil man altså ikke foreslå disse musikudvalg gjort obligatoriske. Jeg mener, at netop en kommune som København har et meget stærkt behov for et musikudvalg og et stærkt behov for, at det bliver obligatorisk for dem at have et sådant musikudvalg. Der er mange, mange mennesker i Københavns kommune, der dyrker musik. Der er stor, stor mangel på spillesteder for den rytmiske og den nyere musik, og der er i høj grad mangel på øvesteder for de mennesker, der spiller rytmisk musik professionelt og amatør-mæssigt. Det er ikke nok, at man sender alle grupperne hen i Fair Play og spille, for der er ikke plads til ret mange af grupperne i Fair Play. Det er nødvendigt med mange flere øvesteder.

Endelig foreslår vi jo musikrådet lavet om. Vi bryder os ikke om ministerudpegede folk i de forskellige officielle udvalg, og vi mener, at dette meget bredt sammensatte repræsentantskab, som består af 40 mennesker fra alle sider af musiklivet, skulle være det, der har den største indflydelse på, hvem der kommer til at sidde i musikrådet. Hvis vores ændringsforslag om musikrådets sammensætning og repræsentantskabets muligheder for at udpege det så bredt som muligt falder, så vil vi stemme for det ændringsforslag, der er stillet af venstre og konservative, når det drejer sig om et medlem, der skal have særlig indsigt i den nutidige kompositionsmusik, og vi vil stemme for venstres forslag om, at der skal en publikumsrepræsentant ind i musikrådet.

Endelig takker vi for, at vores forslag om en revision af musikloven, som blev støttet af de fleste af partierne i kulturudvalget, nu er blevet gjort til ministerens ændringsforslag.

Arne Melchior (CD):

Hr. Poulsaard blæste musikken en lang march – så vil jeg til gengæld blæse ham et stykke.

Jeg mener ikke, at der var noget som helst menneske eller nogen deputationer, der kom rendende til kulturudvalget om den sag. Jeg så dem alle sammen komme ind i pæn orden og takt. Jeg ville ønske, at udvalgene blev opsøgt af lidt flere af de kredse, lovene angår. Jeg sætter meget stor pris på den indsigt, vi på den måde fik i de forskellige aspekter af kulturlivet, som det ville have været meget besværligere at skaffe sig på anden måde. Jeg finder det derfor nødvendigt, at det bliver sagt, at alle, der har anmeldt sig, kun har gjort, hvad der er deres ret, og hvad der højst sandsynligt også er deres pligt over for de mennesker og de organer, de repræsenterer, og at det er ikke noget, folketingsmedlemmer skal håne, men noget, man skulle søge at fremme. Det er uendelig få borgere i dette land, der ved, at ethvert menneske, enhver borger i virkeligheden har ret til at få foretræde for et udvalg.

Jeg er meget tilfreds med de ændringer, der er sket under behandlingen, selv om også CD erkender, at loven langtfra er fuldkommen. Derfor er vi også tilfredse med de ændringsforslag, der er føjet ind. Vi stillede på et meget tidligt tidspunkt under behandlingen fra CDs side ændringsforslag for at redde og sikre Vestjysk Symfoniorkester, og jeg er glad for, at andre partier har villet være med, og at ministeren har givet det tilsagn, som det fremgår af betænkningen.

Endelig er der tilsagnet om, at ministeren i samlingen 1982–83 vil søge at få de ca. 3 mill. kr. fra Koda kompenseret ad anden vej, nemlig når hun skal fremsætte forslag om ændring af teaterloven. Jeg vil gerne sige, at mit parti vil udfolde bestræbelser for, at det kan ske tidligere. Beløbet er så lille, og velviljen over for løsning af problemet er så stor, at jeg har håb om, at det kan ske før. En teaterlov, der skal fremsættes i samlingen 1982–83, kommer muligvis igennem i 1985 eller sådan noget lignende, og så længe er det faktisk ikke rimeligt, at netop den lille gruppe mennesker, Kodaafgifterne tilfalder, idømmes en ekstra skat, som er totalt ude af proportion med noget, nogen anden borger i dette land er blevet pålagt af særpligter. Derfor håber jeg, at alle kræfter vil forenes om at få denne lille, men for de pågældende

[Arne Melchior]

særdeles følelige og urimelige fejl rettet så hurtigt som muligt.

I øvrigt skal jeg med hensyn til CDs stemmemønster vedrørende ændringsforslagene henvise til betænkningen.

Wilhelm (VS):

Fremskridtspartiets holdning, som går ud på, at en hvilken som helst menneskelig, social eller kulturel aktivitet skal vise sin berettigelse ved at være forretningsmæssig forsvarlig, er selvfølgelig fuldstændig logisk og konsekvent ud fra det økonomiske system, vi lever i, og derfor også gedigen fladpandet.

Om de ændringsforslag, der er stillet til musiklovsforslaget, kan jeg sige, at vi kan støtte alle SFs ændringsforslag. Vi er tilhængere af, som SF foreslår i ændringsforslag nr. 1, at København og Frederiksberg i denne henseende sidestilles med amterne, og vi er følgelig modstandere af det ændringsforslag, nr. 2, konservative, fremskridtspartiet, radikale og CD stiller om, at amtsmusikudvalgene ikke skal være lovpligtige. Dér skylder jeg nok at sige, at det, jeg sagde herom ved første behandling, til gengæld er at trække tilbage, hvor jeg undrede mig noget over, at regeringen nu absolut ville gøre disse amtsmusikudvalg lovpligtige, eftersom det er lykkedes ad frivillighedens vej at få oprettet amtsmusikudvalg i alle amter i de 4-5 år, loven har fungeret. Vi har ladet os overbevise om, at den sparedille, som har grebet de forskellige offentlige myndigheder, kunne risikere at føre til, at disse ellers frivilligt oprettede amtsmusikudvalg i et eller andet omfang ville blive ramt, ville blive nedlagt, og at det kan berettige til, at man, om jeg så må sige, rent præventivt bestemmer i loven, at de skal være der. Derfor synes vi, at det er rigtigt og konsekvent for en gangs skyld, som SF foreslår det, at forpligte Københavns kommune og Frederiksberg kommune på samme måde, som man forpligter amterne.

Vi kan ligeledes støtte SFs ændringsforslag om at give mulighed for tilskud til musikskoler og for hjælp til at supplere og vedligeholde materialesamlinger for kor og orkestre.

Vi har sympati for det ændringsforslag, fru Mette Madsen har taget initiativ til, om at sikre en plads i musikrådet for en repræsentant for den nutidige kompositionsmusik og også for det næste ændringsforslag, nr. 8,

om at sikre plads til en publikumsrepræsentant, men vi foretrækker det mere generelle ændringsforslag, SF har stillet, nr. 6, om selve sammensætningen af musikrådet og dette at fjerne det fra en ren ministerhåndplukning. Vi vil stemme ud fra denne prioritering, som det jo heldigvis er muliggjort ved rækkefølgen.

Endelig er vi tilhængere af den revisionsparagraf, som det først lykkedes på SFs initiativ at få ind, og som de fleste efterhånden har tilsluttet sig, så det blev et ministerændringsforslag.

Mølgaard (DR):

Om retsforbundets indstilling til ændringsforslagene skal jeg sige, at vedrørende det første forslag, som er stillet af fru Ingerlise Koefoed fra SF, er det sådan, at det er spørgsmålet, om man skal foretrække centralisme og statsstyring, eller om man skal foretrække kommunalt selvstyre. Det svar kan man ikke give entydigt for alle situationer, men vores afvejning af situationen netop her er endt med, at vi må stemme imod ændringsforslaget. Til gengæld vil vi stemme for det næste ændringsforslag, nr. 2, som er stillet af konservative, fremskridtspartiet, radikale venstre og centrum-demokraterne, ud fra nøjagtig samme holdning, altså ønsket om kommunalt og amtskommunalt selvstyre i videst mulig udstrækning.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 3, der er stillet af SF, er det ikke, fordi vi har haft så forfærdelig let ved at træffe vores afgørelse med hensyn til, hvordan vi vil stemme om det. En vis portion sympati for driften af musikskoler gør sig bestemt gældende, men af simple økonomiske årsager har vi alt i alt måttet foretrække at stemme imod ændringsforslaget. Akkurat samme motivkreds er baggrunden for, at vi også vil stemme imod ændringsforslag nr. 4 og 5.

Med hensyn til ændringsforslagene nr. 6, 7 og 8, der alle tilsigter at skabe størst mulig bredde i repræsentantskabets udpegning af statens musikråd, har vi sympati for samtlige disse forslag og vil stemme for dem.

Revisionsbestemmelsen er efter vor opfattelse hverken den helt store lykke eller den helt store ulykke. Vi kan såmænd godt være med til at stemme for den, men det er vel egentlig lidt af en uskik i enhver lov nødven-

[Mølgaard]

digvis at indbygge en revisionsbestemmelse, fordi man burde kunne forudsætte, at der, hvis en lov viser sig at have uheldige virkninger, virker uhensigtsmæssig, var en automatik i folketing og i ministerium til at tage sagen op til revision. Masser af gange oplever vi jo, at revisionsbestemmelser ikke respekteres alligevel. Man laver en udskydelse af revisionen til et senere tidspunkt, og det tjener egentlig ikke noget synderligt formål. Men vel, vi kan godt acceptere revisionsbestemmelsen i den løse formulering, den har, hvorimod vi siger nej til det sidste ændringsforslag om lovens virkning allerede fra den 1. juli 1981.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil også gerne sige tak for og anerkende et meget konstruktivt og meget indgående arbejde i udvalget, som har haft besøg af umådelig mange repræsentanter for musikverdenen, henvendelser, der alle sammen vidner om et stort engagement i de spørgsmål, lovforslaget vedrører.

Jeg skal kun ganske kort kommentere ændringsforslagene.

Jeg skal i forhold til ændringsforslag nr. 1 og 2 gøre opmærksom på, at der jo er den væsentlige forskel, at når jeg ikke ønsker at lovgive imod Københavns og Frederiksberg kommuners ønsker ud fra den naturlige tankegang, at med en decentraliseret kulturpolitik må man respektere den kommunale autonomi, så er forholdet med hensyn til amtsmusikudvalgene det, at disse udvalg selv har ønsket, at deres oprettelse bliver obligatorisk, og at Amtsrådsforeningen har tiltrådt dette synspunkt.

Spørgsmålet om driften af musikskoler hænger sådan sammen, at der ikke under nogen forhold kunne være tale om en statsfinansiering; det ville fuldstændig sprænge rammerne. Men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at musikskolerne har haft det overordentlig godt i kommunal regie i de år, musikloven har eksisteret. Deres antal er steget fra 75 til 300.

Med hensyn til spørgsmålet om udpegning af medlemmer af musikrådet må jeg fastholde, at det er rådets eget ønske, at der ikke er øremærkning af de 9 medlemmer. Rådet ønsker 9 alment sagkyndige medlemmer, og

hvis vi først skal udpege én, der repræsenterer publikum, og én eller flere, der repræsenterer specielle genrer, så vil vi bryde med dette princip. Det er utænkeligt, at der ikke blandt de 9 sagkyndige medlemmer skulle være tilstrækkelig rigelig repræsentation, som er kyndig inden for området moderne musik . . .

Første næstformand (Enggaard):

Der er for megen uro i salen.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Med hensyn til den personlige udpegning af et antal af medlemmerne har denne ordning indtil nu fungeret godt, har givet mulighed for en rimelig balance, og jeg ser derfor ikke nogen grund til at ændre ved det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes, idet 14 stemte for, 123 imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 53 stemte for, 84 imod.

Ændringsforslag nr. 3

forkastedes, idet 14 stemte for, 122 imod.

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes, idet 14 stemte for, 123 imod.

Ændringsforslag nr. 5

forkastedes uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6

forkastedes, idet 18 stemte for, 119 imod.

Ændringsforslag nr. 7

forkastedes, idet 54 stemte for, 83 imod.

Ændringsforslag nr. 8

forkastedes, idet 38 stemte for, 98 imod.

Ændringsforslag nr. 9 og § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 10 om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Lokale radio- og fjernsynsforsøg m.v.).

(Lovforslag nr. L 127. Fremsat 22/1 81. Første behandling 6/2 81. Betænkning 8/5 81).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af Wilhjelms (VS) og Waldorffs (VS) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Wilhjelms (VS) og Waldorffs (VS):

Til § 1

Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»01. I § 4 indsættes som nyt stykke:

»Stk. 2. Generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet opretter efter forhandling med ministeren for kulturelle anliggender, Danmarks Radio og det af ministeren nedsatte nævn for lokale radio- og fjernsynsforsøg de radiofoni- og fjernsynsstationer, som er nødvendige for den i § 1, stk. 2, nævnte spredning af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af radioanlæg inden for enkelte lokale områder.«

Bemærkninger

For at gøre forsøgsperioden så udbytterig som muligt må det anses for nødvendigt at gøre betingelserne for de enkelte forsøg med hensyn til økonomi så ensartede som muligt.

Ved at lade udgifterne til de tekniske anlæg afholde inden for hvert enkelt forsøgs rammer vil det kunne forudses, at kun et yderst begrænset antal forsøg med ikke-kabelfremført fjernsynstransmission ville blive gennemført, ligesom antallet af ikke-kabelfremførte nærradiostationer vil blive lavere end tilsigtet i lovforslagets bemærkninger. Og lavere end rimeligt for at forsøgsperioden kan blive en realistisk baggrund for vurderingen af den kommende udvikling inden for området.

I runde tal koster det ca. ¼ mill. kr. at oprette sendefaciliteterne til en lokal fjernsynsstation og ca. ¼ mill. kr. at oprette sendefaciliteterne til en lokal radiostation – begge typer som ikke-kabelfremført. Skal disse beløb tages ud af den foreslåede beløbsramme på 2 mill. kr. årligt i samlede offentlige tilskud, vil der ikke være mange penge at køre de egentlige forsøg for. Og det må endvidere forudses, at investeringslysten i lokalområderne vil være begrænset, når det drejer sig om forsøg, der maksimalt kan løbe i 3 år, ligesom det uomtvisteligt vil være de kapitalstærke grupper, der overhovedet har mulighed for at etablere sådanne forsøg, hvorved lovforslagets intentioner direkte modarbejdes.

Det må derfor anses for mest hensigtsmæssigt, at det offentlige samlede investeringer i forsøgsperioden, nemlig 6 mill. kr., bruges til at etablere de nødvendige sendefaciliteter, som vil betyde, at vilkårene for forsøg bliver ens for både økonomisk stærke og svage grupper, ligesom det sikrer, at det offentlige også efter forsøgsperiodens udløb fortsat kan udnytte disse tekniske anlæg.

Efter løselige overslag vil det betyde, at der skal oprettes 4 nye sendestationer, for at hele Danmark er dækket ind med hensyn til radiospredning, mens der skal oprettes endnu et par sendestationer ud over disse, for at hele Danmark er dækket ind også med hensyn til fjernsyn. Det er ved disse beregninger forudsat, at forsøg inden for samme, eller i nært beliggende, lokalområde ikke nødvendigvis behøver at sende på samme tidspunkter. Det forudsættes derfor, at det af ministeren for kulturelle anliggender nedsatte nævn for lokale radio- og fjernsynsforsøg forsyner hver enkelt forsøgstilladelse med sendetidsangivelser i overensstemmelse med de tekniske muligheder.

Det måtte umiddelbart betragtes som rimeligt, at det offentlige betalte både etablering